

Pål på haugen

Pål si-ne hø-nor på hau-gen ut-slep-te hø-non' so

Pål kun-de vel__ på hø-nom for-ne-ma: Re-ven var

lett y-ver hau-gen sprang. Klukk,klukk, klukk, sa
u-te med rum-pa so lang.

hø-na på hau-gom. Pål_ han sprang_ og reng-de med

au-gom: „No tor' eg ik-kje ko-ma heim åt ho mor!“

- 2 Pål han gjekk seg litt lenger på haugen
fekk han sjå reven låg på høna gnog.
Pål han tok seg ein stein uti neven,
dugleg han då til reven slo.
|: Reven flaug, so rova hans riste, :|
Pål han gret for høna han miste:
„No tor' eg ikkje koma heim åt ho mor!“

- 3 „Hadd' eg no nebb, og hadd' eg no klør,
og viste eg berre kvar revan' låg,
skulde eg deim både rispa og klora
framantil nakken og bak over lår.
|: Skam få alle revane raude! :|
Gjev det var so vel at dei alle var daude,
so skuld' eg trygt koma heim åt ho mor!“

- 4 Ikkje kan ho verpa og ikkje kan ho gala,
ikkje kan ho krypa og ikkje kan ho gå.
Eg fær gå meg åt kverni å mala,
og få att det mjølet eg miste i går.
|: „Men pytt!“ sa ’n Pål, „eg er ikkje bangen, :|
kjeften og motet har hjelpt no so mangen,
eg tor nok vel koma heim åt ho mor!“
- 5 Pål han kornet på kverni til å sleppe,
so at det ljoma i kvar ein vegg,
so at agnene tok til å fljuga,
og dei vart lange som geiteragg.
|: Pål han gav seg til å le og til å kneggje :|
„No fekk eg like for høna og for egget,
no tor’ eg trygt koma heim åt ho mor!“

Pål på haugen

Paul auf dem Hügel

1

Pål ... utslepte,
sine hønor på haugen
hønon(e) so lett
over haugen sprang.
Pål kunde vel
på hønom fornema:
Reven var ute
med rumpa so lang.
Klukk, klukk, klukk,
sa høna på haugom.
Pål han sprang
og rengde med augom:
„No tor(er) eg ikkje
koma heim åt ho mor!“

Paul ließ frei
seine Hühner auf dem Hügel,
die Hühner so schnell
über den Hügel rannten.
Paul konnte wohl
an den Hühnern wahrnehmen:
Der Fuchs war draußen
mit (seinem) Schwanz so lang.
Gluck, gluck, gluck,
sagte die Henne auf dem Hügel.
Paul, er lief
und verdrehte die Augen:
„Jetzt wage ich nicht
heimzukommen zu Muttern!“
(wörtl. ‚zu ihr, (der) Mutter‘)

2

Pål han gjekk seg
litt lenger på haugen,
fekk han sjå reven
låg på høna og gnog.
Pål han tok seg
ein stein uti neven,
dugleg han då
til reven slo.
Reven flaug,
so rova hansso
riste,
Pål han gret
for høna han miste:
„No tor’ eg ikkje
koma heim åt ho mor!“

Paul, er ging [sich]
(ein) wenig weiter auf den Hügel.
(Da) bekam er zu sehen den Fuchs,
(der) lag auf der Henne und nagte.
Paul, er nahm sich
einen Stein in die Hand,
kräftig er dann
auf den Fuchs schlug.
Der Fuchs floh,
(dass) sein Schwanz
hin und her flog (wörtl. schüttelte).
Paul, er weinte
über die Henne (die) er verlor:
„Jetzt wage ich nicht
heimzukommen zu Mutter!“

3

„Hadd(e) eg no nebb,
og hadd’ eg no klør,
og visste eg berre
kvar revane låg,
skulde eg deim
både rispa og klora

Hätte ich doch (einen) Schnabel,
und hätte ich doch Krallen,
und wüsste ich nur,
wo die Füchse liegen,
wollte ich sie
sowohl (wund)reißen als auch kratzen

framantil nakken
og bak over lår.
Skam få
alle revane raude!
Gjev det var so vel
at dei alle var daude,
so skuld(e) eg trygt
koma heim åt ho mor!“

4

Ikkje kan ho verpa
og ikkje kan ho gala,

ikkje kan ho krypa
og ikkje kan ho gå.
Eg fær gå meg
åt kverni å mala,
og få att
det mjølet eg miste i går.
„Men pytt!“ sa (ha)n Pål,
„eg er ikkje bange,
kjeften og motet
har hjelpt no so mangen,
eg tor nok vel
koma heim åt ho mor!“

5

Pål han ... (tok) til
å sleppe
kornet på kverni
so at det ljoma
i kvar ein vegg,
so at agnene
tok til å fljuga,
og dei vart lange
som geiteragg.
Pål han gav seg
til å le og til å kneggje:
„No fekk eg like
for høna og for egget,
no tor’ eg trygt
koma heim åt ho mor!“

vorne am Hals
und hinten über den Läufen.
Schande (mögen) bekommen
alle roten Füchse!
Wenn es doch wohl so wäre,
dass sie alle wären tot,
dann könnte ich unbesorgt
heimkommen zu Mutter!“

Nicht kann sie legen
und nicht kann sie gackern,
(wörtl. krähen)

nicht kann sie kriechen
und nicht kann sie gehen.
Ich will mich begeben
zur Mühle um zu mahlen,
und bekommen wieder
das Mehl, (das) ich verlor gestern.
„Aber egal!“ sagt er, (der) Paul,
„ich bin nicht bange,
das Maul(werk) und der Mut
haben geholfen ja so manchem.
Ich wage schon wohl
heimzukommen zu Mutter!“

Paul, er fing an
hinzuschmeißen
das Getreide in der Mühle,
so dass es widerhallte
von jeder Wand,
so dass die Spelzen
begannen zu fliegen.
Und die wurden lang
wie Ziegenhaare.
Paul, er gab sich
ans Lachen und ans Wiehern:
„Jetzt habe ich bekommen Ausgleich
für die Henne und fürs Ei.
Jetzt wage ich unbesorgt
heimzukommen zu Mutter!“